

TWT 1052 - Ногопрање

Пре доста година пастор Пол и ја смо водили једну групу верника у Израел. Било је предивно бити у Господњој земљи, посетити места где је и он био. Шта да кежем. Утисака је превише и све оно што смо видели тешко је описати. Ипак, за ову емисију бих издвојио нешто. Наиме, постоје предивне резбарије у камени у у маслиновом дрвету. Једна од њих ми је била посебно моћна – Она која осликава Исуса који пере ученицима ноге. Предиван рад који дочарава динамику догађаја. Исус са лавором, са пешкиром, сагнут. Одише понизношћу и поруком коју не можете а да не учите. Али, хајде да прочитамо о томе из Јована 13:

Било је то пред празник Пасхе. Исус је знао да је дошао час да оде са овог света к Оцу. Тада је показао колико воли оне који су му припадали на овом свету, а волео их је до краја. Исус и његови ученици су били за вечером. Ђаво је Јуди Искарјоту већ био убацио у срце намисао да изда Исуса. Исус је знао да му је Отац предао потпуну власт; знао је да од Бога долази и да ће к Богу отићи. Тада је устао од вечере, скинуо са себе горњи део одеће, и опасао убрус око бедара. Онда је налио воду у лавор, па је почео да пере ноге ученицима и да их брише убрусом којим је био опасан. Када је дошао до Симона Петра, овај му рече: “Господе, зар ти да переш моје ноге?” Исус му одговори: “Ти сад не знаш шта ја радим, али ћеш разумети после.” Петар му рече: “Никада ти нећеш прати моје ноге!” Исус му рече: “Ако ти не оперем ноге, не можеш да будеш мој ученик.” Петар му рече: “Господе, опери ми не само ноге, него и руке и главу!”

Све је постало посебно потресно када је Исус дошао до Петра. Петар је збуњен, шокиран, саблажњен. Ништа није разумео шта се дешава. И ево како ћитамо даље: „Исус му рече: “Ономе који је окупан треба опрати само ноге, јер је већ сав чист. Ви сте чисти, али не сви.” Исус је знао ко је његов издајник, па је зато рекао: “Нисте сви чисти.” Након што је опрао ноге ученицима, Исус је обукао своју горњу одећу и вратио се на своје место за столом. Онда их је упитао: “Да ли разумете шта сам учинио? Ви ме називате учитељем и Господом, и с правом то кажете, јер ја то и јесам. Дакле, ако сам ја, Господ и учитељ, опрао вама ноге, онда сте и ви дужни да перете ноге једни другима. Дао сам вам пример: чините онако како сам ја учинио вама. Заиста, заиста вам кажем: слуга није већи од свог господара, нити је посланик већи од онога који га је послао. Пошто знате ово, бићете блажени ако то и чините.”

Ово као да је био врхунац свих необичности које су доживели са Исусом. Од свих чудеса и догађаја, ово је било нешто посебно. Али нису остали у незнању. Није све остало недоречено и препуштено нагађању. Позвани смо да у понизности служимо једни другима, да праштамо, да засуканих рукава чинимо све што можемо да туђе добро. И за све то постоји та једна реч која је и обична и небеска, и офуцана и света, и једноставна и несхватљива. Зо је реч служење. Поново читамо те дивне, те блажене и дирљиве речи које и опомињу и прекоревају и застрашују и теше и позивају: „Дакле, ако сам ја, Господ и учитељ, опрао вама ноге, онда сте и ви дужни да перете ноге једни другима. Дао сам вам пример: чините онако како сам

ја учинио вама. Заиста, заиста вам кажем: слуга није већи од свог господара, нити је посланик већи од онога који га је послао. Пошто знате ово, бићете блажени ако то и чините.” Нажалост, ми хришћани око свега – па и око овог – терамо мак на конач. Једни кажу да је је симболика а други да ово треба дословно радити, тј. прати међусобно ноге. Не бих да трошим наше време на ово. Наиме, Исус је јасно рекао да је слуга, да је дошао да служи и да свој живот у откуп за многе.

Увек то имајмо на уму и ослободићемо себе огромних и бројних проблема који настају само из нашег самољубља и жеље да нам други служе. Црква није партија, није клуб, није удружење, није ништа људско у чему би требало да се наметнемо, да завладамо како би нам други служили. Штавише! Служимо другима да бисмо били велики. Царство Божије је служење другима. Створитељ се сагнуо да нам опере ноге. Створитељ космоса је дошао на ову мрву своје творевине да нас спаси, да преузме наше грехе. Тако је победио Сотону. Разорио је смрт и пакао. Смрт је изгубила свој угриз јер смо откупљени његовом смрћу. И то је била победа кроз пораз. Зато владавина долази кроз служење а не кроз лактање, наметање и гажење п одругима. Трнов венац долази пре златне круне. Васкрсење долази из смрти. Снага служења је снага владања. Како предивно о томе пише апостол Павле у Фил 2:

«Ништа не чините ради себичног истицања, нити из безвредног честољубља, него у понизности сматрајте једни друге већим од себе. Не гледајте само на властиту корист, него свако да гледа и на корист других. У себи носите исту мисао коју је Христос Исус носио: “Он, по обличју Бог, није сматрао да бити једнак Богу, јесте плен који треба отимати, него је лишио себе части, узевши обличје слуге, поставши сличан људима. Као човек се појави, те понизи себе самог, и поста послушан до смрти, до смрти на крсту. Бог га зато преузвиси, и дарова му име, име које је над сваким именом, да се пред именом Исусовим, свако колено приклони, оних на небу, на земљи, и под земљом, и да сваки језик призна да је Исус Христос Господ, на славу Бога Оца.”